

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Primljeno: 08 -11- 2019		
Prilog	Neposredno	Poštom
Klasa: UP/II-034-02/19-01/477		
Ur. broj: 383-01/19-15		
Poslovni broj: UsII-468/19-8		

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Narodne novine d.d., Savski gaj XIII, put 6, Zagreb, zastupan po odvjetnicima Vladimiru Terešaku, Suzani Ceboci Čiček i Nedi Janus iz Odvjetničkog društva Terešak i Partneri d.o.o. Zagreb, Kaptol 15, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška cesta 43/IV, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 10. listopada 2019.

p r e s u d i o j e

I.Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja tuženika, klasa: UP/II-034-02/19-01/477, urbroj: 354-01/19-12 od 22. srpnja 2019.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijen je zahtjev tužitelja za donošenjem dopunskog rješenja o naknadi troškova žalbenog postupka kao neosnovan.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja tuženika podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da je prethodno rješenjem klasa: UP/II-034-02/19-01/477, urbroj: 354-01/19-7 od 12. srpnja 2019., tuženik poništio odluku naručitelja od 8. svibnja 2019., u otvorenom postupku javne nabave naručitelja Ministarstva financija, Carinske uprave Zagreb. Međutim, kako navedenim rješenjem tuženik nije riješio sva pitanja koja su predmet postupka, tužitelj je temeljem odredbe članka 100. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku predložio donošenje rješenja o pitanjima koja nisu riješena, odnosno donošenje dopunskog rješenja. Pojašnjava da tuženik nije sukladno članku 431. Zakona o javnoj nabavi (Narodne novine, broj 120/16.), donio odluku o troškovima žalbenog postupka, obzirom da je žalba u cijelosti usvojena te da je osporena odluka o odabiru u cijelosti poništena, tuženik je propustio svojom odlukom od 12. srpnja 2019., naložiti naručitelju plaćanje troškova žalbenog postupka žalitelju, sve temeljem odredbe članka 431. stavak 6. Zakona o javnoj nabavi. Ističe da je žalba sadržavala zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka koji je bio određen i dostavljen tuženiku prije donošenja odluke, a kako je to i propisano odredbom članka 431. stavak 6. Zakona, te je zatražio trošak žalbenog postupka u iznosu od 10.000,00 kn s osnova pokretanja žalbenog postupka. Predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva i poništenje rješenja tuženika te naložiti naručitelju naknaditi tužitelju žalbeni trošak u iznosu od 10.000,00 kn kao i tuženiku troškove ovog upravnog spora.

Tuženik u svom odgovoru na tužbu u bitnom ističe da tužitelj neosnovano navodi da tuženik svojim rješenjem od 12. srpnja 2019., da nije riješio sva pitanja koja su bila predmetom postupka, odnosno da bi propustio odlučiti o naknadi troška žalbenog postupka. Neosnovan je i navod tužitelja da je tužiteljeva žalba sadržavala određeni zahtjev za naknadu troška koji da je prije donošenja odluke (osnovnog rješenja) dostavljen tuženiku, te s tim u vezi je neosnovani navod tužitelja da se na strani 4. žalbe, pasus posljednji, red drugi odozdo, nalazi određen zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka. Iz zaprimljene žalbe tužitelja kod tuženika 21. svibnja 2019., pod urudžbenim brojem: 383-01/19-1, vidljivo je da žalba ne sadrži zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka, zahtjev kojeg tužitelj navodi u tužbi ne nalazi se na stranici 4. žalbe, pasus posljednji, red drugi odozdo, niti bilo gdje drugdje u samoj žalbi. Tužitelj niti u svom kasnijem podnesku u žalbenom postupku, zaprimljenom kod tuženika 11. lipnja 2019., pod urudžbenim brojem: 383-01/19-4 (očitovanje na naručiteljev odgovor na žalbu) nije postavio zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka. Stoga tuženik osnovnim rješenjem nije propustio odlučiti o naknadi troška žalbenog postupka pa je posljedično tome tuženik ovdje spornim rješenjem zakonito odbio tužiteljev zahtjev za donošenjem dopunskog rješenja kojim bi tuženik odlučio o naknadi troška žalbenog postupka. Predlaže odbiti tužitelja s tužbenim zahtjevom.

Zainteresirano Ministarstvo financija, Carinska uprava, Središnji ured, Zagreb, u svom odgovoru na tužbu navodi da tužitelj u svojoj žalbi nije postavio zahtjev za naknadom troškova sve do donošenja odluke u ovoj upravnoj stvari, čime tuženik nije niti mogao odlučivati o zahtjevu koji nije niti postavljen. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je osporeno rješenje tuženika od 22. srpnja 2019. godine doneseno po zahtjevu tužitelja od istog dana radi donošenja dopunskog rješenja u svezi troškova žalbenog postupka. Tužitelj u podnesku navodi da je takav zahtjev postavio u žalbi ali da o istom nije odlučeno prilikom donošenja rješenja tuženika od 12. srpnja 2019. godine, kojim je, po žalbi tužitelja, poništena odluka o odabiru naručitelja Ministarstva financija, Carinske uprave Zagreb od 8. svibnja 2019. godine.

Naime, u konkretnom slučaju je prethodno rješenjem tuženika od 12. srpnja 2019. godine poništena odluka o odabiru od 8. svibnja 2019. godine, naručitelja Ministarstva financija, Carinska uprava Zagreb i to upravo po žalbi ovdje tužitelja Narodne novine d.d. Zagreb. Nakon što je doneseno navedeno rješenje tužitelj je dostavio tuženiku dana 22. srpnja 2019. godine prijedlog za donošenje dopunskog rješenja, navodeći u istom da tuženik nije sukladno članku 431. Zakona o javnoj nabavi (Narodne novine, broj 120/16.) donio odluku o troškovima žalbenog postupka, obzirom da je žalba tužitelja u cijelosti usvojena, pa je trebalo naručitelju naložiti plaćanje troškova žalbenog postupka sve u skladu s odredbom članka 431. stavak 6. istog Zakona. U istom podnesku ističe da je žalba sadržavala zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka koji je bio određen i dostavljen tuženiku i prije donošenja odluke od 12. srpnja 2019. godine.

Međutim, ovaj Sud ocjenjuje da je osnovano tuženik odbio zahtjev tužitelja za donošenjem dopunskog rješenja o troškovima žalbenog postupka u korist tužitelja, pri čemu se tuženik pravilno pozvao na mjerodavne odredbe članka 431. stavak 7. ZJN-i.

Naime, odredbom članka 431. stavak 6. Zakona propisano je da će u slučaju usvajanja žalbe, Državna komisija svojom odlukom naložiti naručitelju plaćanje troškova žalbenog postupka žalitelja u roku od 8 dana od dana primitka odluke Državne komisije, međutim

stavkom 7. istog članka Zakona propisano je da žalba može sadržavati zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka koji mora biti određen i dostavljen Državnoj komisiji prije donošenja odluke.

Iz spisu priložene žalbe tužitelja dostavljene tuženiku 21. svibnja 2019. godine proizlazi da ista ne sadrži zahtjev za naknadom troškova žalbenog postupka te da je žalba tuženiku dostavljena bez dijela teksta na kojeg se sada tužitelj poziva u tužbi i žalbi: str. 4 žalbe, pasus posljednji, red drugi odozdo, ...“te žalitelju naknaditi troškove žalbenog postupka u iznosu od 10.000,00 kn s osnova pokretanja žalbenog postupka.“ Dakle, proizlaze osnovanim navodi tuženika da takav zahtjev nije postavljen niti u podnesku tužitelja od 11. lipnja 2019. godine – očitovanju na naručiteljev odgovor na žalbu tuženiku.

Kraj tako neprijeporno utvrđenog činjeničnog stanja, nije od utjecaja na drugačije rješenje ove upravne stvari niti činjenica na koju se poziva tužitelj, da je uz žalbu priložio potvrdu o uplati žalbene naknade od 10.000,00 kn jer je tužitelj u smislu naprijed citirane odredbe članka 431. stavak 7. Zakona, bez obzira na navedeno trebao u žalbi ili do donošenja odluke tuženika postaviti zahtjev za naknadom troškova.

S obzirom na utvrđeno ovaj Sud nalazi da tuženik svojim rješenjem nije povrijedio zakon na štetu tužitelja, već je pravilnom primjenom mjerodavnog materijalnog prava i utvrđenog činjeničnog stanja osnovano odbio zahtjev tužitelja kao neosnovan, slijedom čega niti tužbeni zahtjev tužitelja za poništenjem zakonitog rješenja tuženika nije osnovan.

Slijedom svega navedenog, a na temelju članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odlučeno je kao pod točkom I., a glede odluke o trošku kao pod točkom II. na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona, jer tužitelj nije uspio u sporu, pa nema pravo na trošak.

U Zagrebu, 10. listopada 2019.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.

Za točnost otpravka ovlaštena službenik

